6

Знаеше, че брадата му е станала много дълга и вече побеляла, още преди да отвори очи.
Седеше под дървото вече може би от шест години, въпреки че това не беше неговото време.
Без да беше гледал и слушал какво става наоколо, беше наясно, че около него хората са издигнали ограда и се трупат на големи тълпи да го гледат – усещаше присъствието им.
Най-вероятно бяха идвали и от телевизии. Нарочно беше избрал отдалечена и закътана пустош, за да избегне това, но хората го бяха намерили.
Сега малко по малко излизаше от това място, което не е място, много дълбоко в себе си.
Имаше пълно усещане за всички, дори най-малките мускулчета по тялото си, макар да не ги беше мърдал от години.
Преди да отвори клепачи, си даде сметка, че ще му се наложи да почне да говори.
Хората ще искат да знаят, няма да го оставят да мълчи. Ще търсят проповеди.
Когато се раздвижи и зениците му блеснаха за първи път срещу изгряващото слънце от толкова години насам, от насъбралата се наоколо гмеж се раздаде възглас на изненада, после сподавено буботене, което прерастна в говорене на висок глас и после неописумеа врява.
Или поне така му се стори.
Горски – духовен водач. Учител. Вътрешно му стана смешно.
Но когато се изправи – осъзна, че присъства толкова недвусмислено – тук и сега – че е като малка черна дупка в пространството, която привлича с гравитацията си всичко наоколо.
Хората искаха да го докоснат, някои от тях даже вярваха, че ще се излекуват, ако го направят.
Горски се изненада, че може моментално да отгатва нечии чужди мисли.
Усмихна се. Това е – променил се беше.
Мъже и жени го гледаха в устата със страхопочитание и очакване какво ще каже или направи.
"Добре. Така да е“ - си каза.

manuiloff.com „Книга на промените” ©Александър Мануилов, 2012-14 г./ „Book of Changes” ©Alexander Manuiloff, 2012-14